

rijetici, dasiravno me radovednost gotovo ni tje gnala. Vendar je bila to res lična, zala deklica rudečkaste barve, milega očesa in jako gladke kože; obnašala se je jako priljudno, z melodičnim glasom prašala vsacega, kaj želi, smejala se ko grlica jasno in pri tem kazala vrsto slono-koščenih zobčev; a nikakor ni bilo videti, da bi jej bil kak gost ljubši od družega, vsakemu je kazala isto prijaznost.

Moji prijatelji so se vedno šalili z njo, jaz pa nisem mogel priti do prave veselosti, in še le ko smo ga bili izpraznili par bokalov, se tudi jaz bolj otajam in sem družini v vsem kos. Pili smo mnogo, napitnica se jame vrstiti z napitnico in polnoči je že davno proč, ko gremo iz gostilnice vsi bolj ali manj vinjeni in glasni, kakor da bi bil ves svet naš. Plačal sem bil jaz, to se razumi po samem sebi.

Pri takih prilikah se marsikaj stori, kar bi se ne storilo, ako bi bile glave trezne. Ko smo namreč prišli na bližnji trg, predlaga eden izmed družine:

„Veste kaj, fantje, danes moramo kaj narediti, drugače ne bo spanja! Saj vam je vsem še v spominu tisti vladni svetovalec, čegar grdega pès, kateri ni nikogar pri miru puščal in zlasti otroke strašil, smo plavati učili in sicer tako dolgo, da je utonil!“

„In kateri nas je šel zarad tega tožit vodstvu šole, da smo bili potem vsak po osem ur v šoli zaprti,“ pristavi drugi.

„O, tega se tudi jaz spominjam,“ pravim jaz, „sem bil tudi zraven.“

„Dobro,“ prične zopet prvi, „mi smo prejeli svojo plačo, on še ne. Jaz predlagam, da mu napravimo pod oknom ponočno godbo.“

„Predlog je enoglasno sprejet,“ jih pravi več, in tako se podamo vsi proti stanovanju svetovalca, katero je bilo v predmestju v precej ozkih ulicah. Tam mu napravimo ponočno petje, a kako! Vsak poje svojo, in sicer ne le svoj glas, ampak tudi svojo pesem in pès moj, ki še ni nikdar kaj enacega slišal, tuli tudi svojo vmes. Na ulici ni bilo sicer nikogar, a kmalu se pomolé različne glave s ponočnimi kapicami skoz okna in prašajo druga drugo, je li sodni dan, ka-li? Nas pa vse to ne moti in še le, ko tudi gospod svetovalec odpre okno in pogleda, kaj se godi in od kod prihaja ta zares strašna glasba, vtihnemo in zakričimo vsi z enim, kolikor mogoče močnim glasom: „Pereat, svetovalec, vrag ga vzemi!“

Po vseh drugih oknih se sliši krohot in smeh, svetovalec pa zapre svojega s treskom in ko ga zopet odpre, se vidi, da ima v roki bokal vode, s katero nas misli plačati za godbo. Toda mi se brž razletimo in bokal z vodo vred se razbije na tlaku, a moker ni nihče drug kakor moj pès. Zopet krohot med nami in klici: „Dobro, svetovalec, vrlo!“ Po oknih pa smeh, kar nam je bilo znamenje, da svetovalec pri sosedih ni mogel posebno priljubljen biti.

Morda bi s tem serenada še ne bila končana, kar zakriči nad nami iz družega okna glas:

„Zgubite se, pevci, patrola gre!“

S patrolo opraviti imeti ni prijetno, posebno ker je zdaj še svetovalec začel na vse grlo kričati:

„Lumpje! Ponočni rogovileži! Patrola, pa —“

Dalje ne more govoriti, ker mu prileti ta hip pest peska v obraz in nekaj menda tudi v usta, ker je začel prhati in pljuvati.

Ponočne straže koraki se slišijo že blizo, toraj se mi zavijemo in pokažemo jej pète. A ker smo vedno še dobro vinjeni, ne moremo prav hitro teči in kazalo je, kakor da bi nas patrola morala doiti, posebno ker jej je svetovalec iz okna pokazal pot za nami. Zato zavpijem jaz:

„Vsaksebi, tovariši, vsak svojo pot! Če koga vjamemo, vse tají in ne izdá nikogar. Čez štirinajst dni se zopet vidimo!“

Na to jo jaz in pes vsekava v stranske ulice, nazaj proti tistim, kjer smo peli, in ko sva krog vogla, se hitro ustavim in grem, sapo k sebi držé, svojo pot. Ko si malo oddahnem, jamem žvižgati, da bi na ta način kak sum še bolj od sebe odvalil, češ, da nič ne vem. Srečam sicer par policajev, ki me pa le opominjata, naj ne žvižgam zdaj v trdi noči, a družega se mi ni nič pripetilo, in ko pridem do svoje gostilnice, kjer je, se ve da, vse spalo, grem v šupo in se vležem na svoj voz. Zjutraj zgodaj se peljem domú, povem očetu, da sem naletel na sošolce, ki so me v mestu pridržali, in tako sem mislil, da je vse pri kraji in da včerajšnji dan ali marveč noč ne bo imela drugih nasledkov, kakor to, da me je glava strašno bolela. Marijetica je sicer lična kletarica, a po vinu, katero toči, vendar-le glava boli.

Tako sem mislil, a motil sem se, kajti že tretji dan ostraši sodnijski brič mojega očeta — jaz sem bil ravno na polji — s povabilom k sodniji. Oče, ki niso imeli nikdar radi opravi s sodnijami, mi domú prišedšemu s strahom pokažejo osodepolni dopis, a jaz jih umirim s tem, da rečem, da se je slavna sodnija gotovo zmotila. Vendar pa sam nisem bil tako miren, kakor sem se delal, kajti Bog vedi, kaj je svetovalec natvezil sodniji! Morda celó, da smo ga hoteli okrasti ali ubiti! Pa kako se je zvedelo, da sem bil jaz pri oni ponočni godbi? Kdo me je li izdal? Na, če je bil kdo izmed družbe naše, potem — gorje mu!

(Dalje prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* *Toča.* V Boloniji na Laškem je 7. maja tako strahovita toča vsipala se na mesto in okolico, da že 60 let kaj tacega ni bilo. Popoldne od 3. in 30 minut do 4. in 15 minut, tedaj tri četrt ure sula je v tako obilni meri, da so bile ulice — kakor zimski čas s snegom — s točo napolnjene. Enako je tudi narastla voda za 73 milimetrov v silno kratkem času, kar se ni zgodilo že 30 let.

* *V Ameriki* so ženske na noge stopile zoper — tam mogočno — strast žganjepivstva. To strast namreč skušajo pregnati z — molitvijo. Pridejo namreč v žganjarijo, kjer pijó možki, v trumah do 1000, med njimi gospé najviših stanov v svili, in začnó moliti in peti psalme. Če jih prodajalec zapodí iz sobe, gredó na ulice in tam nadaljujejo pred pivnico molitve in petje, dokler ne odide zadnji pivec in krčmar ne zapre žganjarije. Pri nas bi, se ve da, kaj tacega policija ne dopustila.

Naši dopisi.

Iz Slovenjegrada 18. maja. — Po toči zvoniti je prepozno, a vendar naj spregovorim nekatere besedice o volitvi našega okraja, ki je bila 9. dne t. m. — Da, točo smo imeli, pobila nam ni sicer poljskih pridelkov, pač pa naredila veliko škode na narodnem polji, katero je prišlo po nji v oblast nasprotnikov naših, nemškutarjev. Pri volitvi deželnega poslanca 9. t. m. namreč je premagal nemškutarski kandidat g. Schmidt z 10 glasovi narodnega kandidata dr. Šuca. Pa kako more tudi drugače biti tam, kjer seže vmes nesrečna roka „mladoslovencev“! Davno že je bil nastavljen za kandidata obče spoštovani narodnjak g. dr. Šuc in kazalo je, da bo zmagal z najmanj 10 glasovi, ker so bili vsi